

[Thomsen.]

dog holde mig til det langt vigtigere, vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Nu er der efter min og manges Mening snakket længe nok om dybtgaaende Foranstaltninger, og en Skandale, tilmed af uoverskuelig Rækkevidde, vilde det være, om Rigsdagen hjemsendes, uden at der gøres et virkeligt Forsøg paa at skabe taalelige Arbejdsvilkaar for den haardest ramte Del af Befolkningen, Landbruget og de arbejdsløse. Minimum maa være Eksistensmulighed ogsaa for Landmændene. Trods Forlig og Ordninger er der ikke en saadan Mulighed til Stede i Øjeblikket. Tværtimod, den store Part af baade Husmænd og Gaardmænd kan, hvis de nuværende økonomiske Tilstande opretholdes, tælle Dagene, de har til Vejs Ende.

For Landbruget gælder Knald eller Fald. Her nytter det ikke at henvise til, at Kronen allerede er faldet stærkt. En ærlig Krone er ikke en Krone, for hvilken man kan faa en bestemt Mængde Guld, men kan med større Føje være en saadan, for hvilken man kan skaffe sig en bestemt Mængde Livsfornødenheder. En saadan ærlig Krone faar man, om end ikke i fuld Udstrækning, ved at gaa ind for det Krav, vi har stillet. Vi kan ikke ændre Verdenskonjunkturerne, men een Ting kan vi, og det er vel en af Lovgivningsmagtens aller vigtigste Opgaver: fordele Byrder og Goder paa en mere retfærdig Maade. Det kan ske ved at lade vort Pengevæsen neutralisere Virkningerne af Prissvingningerne paa Verdensmarkedet paa det indenlandske Prisniveau. Ulykken er, at Indkomsterne ved Eksporten er faldet langt stærkere end Omkostningerne ved Produktionen. Valutapolitikens Opgave maa være den, at Eksportpristallet nærmer sig det almindelige Engrospristal.

Vor Børnelærdom var bl. a., at Landbruget var Landets Hovederhverv, og bortset fra lidt Fiskeri og lidt Eksportindustri er Forholdet det, at alle her i Landet direkte eller indirekte skal leve af det, der groer paa den danske Jord, og af det, den omsættes i, Æg, Smør, Flæsk o. s. v. At man i Almindelighed ikke mindst her paa Rigsdagen overser dette meget vigtige Forhold, ændrer ikke ved selve Realiteten: det er og bliver i et Land som vort Landbrugets Indtjeningsmuligheder, der navnlig maa være bestemende for Løn og Levestandard.

Forholdene maa tilrettelægges saaledes, at den enkelte faar sit Vederlag for den Indsats, han gør, akkurat som i de mindre Samfund, i de enkelte Hjem, hvor man

til enhver Tid maa sætte Tæring efter Næring. Lige saa urimeligt og umoralsk det er, om enkelte Familiemedlemmer, naar et Hjems Indtægter svigter, stadig forlanger den samme Løn for sig, lige saa forkasteligt, lige saa umoralsk er det, naar Dele af Befolkningen i det store Hjem: Samfundet, fastholder Lønninger og Indtægter, der ikke staar i noget som helst Forhold til den Nedgang, der har været i Landets Indtægter.

Paa dette meget vigtige Omraade har Regering og Flertal dokumenteret deres Eyneløshed, ikke alene ved at navnlig Højfinansens skraber til sig, langt ud over det rimelige, men navnlig fordi det sker paa Bekostning af dem, der er virkelig producerende, og som i Forvejen staar nederst paa Samfundets Lønningsliste. Rigsdagens Anseelse ude i Landet er ikke saa stor, at man paa den Maade har Raad til at se bort fra de mest elementære økonomiske Grundsatninger.

Ved Forhandlingerne forleden udtalte den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Lundberg, at en Standsning af Slagterierne var et Spørgsmaal om Landets vitaleste Interesser. Man er altsaa ikke i Tvivl om, at Landbruget er den egentlige Basis for al den Ødselhed, der udfoldes; og alligevel undser man sig ikke for at lade en udplyndret Bondestand betale, ikke direkte, det lader sig nemlig ikke gøre, men indirekte, i Form af Indtægter efter et Pristal paa 80 og Udgifter efter et Pristal paa 160! Det er den moderne Form for Hoveri, som man rækker Haand til ved at støtte den nuværende Regering. Det er en Behandling, man ikke vover at byde Landbruget i noget andet Land. Det er den Tak, Verdens dygtigste Landmænd faar efter ved en Menneskealders Slid og Nøjsomhed at have skabt økonomisk Basis for en Løn og en Levestandard relativt højere end i noget andet Land paa Jordkloden.

Arbejderne maa overbevises om, at netop de er interesserede i, at der skabes reelle Betingelser for varig og for produktiv Beskæftigelse, overbevises om, at deres Bidrag bliver mindst ved Benyttelsen af valutariske Midler. Paa Grundlag af nøjagtige Udregninger er det fastslaaet, at selv en Stigning i Vexselkursen paa 40 pCt. betyder en Merudgift paa ca. 10 pCt. for et Normalbudget paa 3 000 Kr.; og hvis nogen tror, at de, der i Dag har en saadan Løn, kan slippe med mindre end 10 pCt., ja, saa vil de komme til at tro om igen, navnlig hvis Tidspunktet for en endelig økonomisk Tilpasning Gang paa Gang udskydes.

Een Ting er nemlig givet: hvis man sta-